

Fru Vilhelmine rejste sig og gik ham imøde med en af sine sædvanlige selskabelige Talemaader. I nogen Tid stod de ude paa Gulvet og snakkede om den Syge, og Præstens stilfærdige, jysk farvede Tale virkede besynderligt i disse Stuer, hvor man var vant til at høre Jægermesterens Drengestemme gjalde op. Et endnu mere fremmedartet Indtryk gjorde dog selve hans alvorlige Skikkelse i den lange, sorte Kjole og den store Pibe-krave. Det generede kun Jytte, at han i Haanden holdt en hæsleg lille Jordemortaske, der rimeligvis indeholdt de sakramentale Rekvisitter.

„Oline bad mig komme igen imorgen,“ hørte hun ham sige. „Det vil jo naturligvis afhænge af, om hun taaler Besøg.“

Fru Vilhelmine bad ham tage Plads; men han undskyldte sig og sagde nu Farvel.

„Hvad er han dog for en fjollet Person!“ sagde Fru Vilhelmine, da han var gaaet. Hun havde set, at hans Blik et Par Gange under Samtalen havde søgt hen til det Vindu, hvor Jytte sad. — „Han skal endogsaa have fundet paa, at han aldrig vil gifte sig, fordi hans Forlovede døde.“

„Hvem siger det?“ spurgte Frøken Søholm.

„Det hedder sig. Og det ligner ham vist ogsaa godt nok. Han er jo ganske forskruet. Han vil være sin Malene tro indtil Døden. Hvor er Folk latterlige!“